

Star Stable

DE MOORLAND MANEGE

HET VERDWENEN PAARD

Catherine Hapka

Vertaald door Ans van der Graaff

kluitman

DE MOORLAND MANEGE

Het nieuwe paard
Het verdwenen paard

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W082301

Bisac JUV002130

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Star Stable Entertainment AB

© MMXXIII Tekst: Catherine Hapka

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly

Oorspronkelijke titel: *Star Stable: Moorland Stables – The Horse Thief*

Nederlandse vertaling: Ans van der Graaff

Omslag en schutbladen: Vivienne To

Omslagontwerp: Hanna Säll Everö

Belettering omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

‘Klaar, Hero?’ fluisterde Ivy tegen de prachtige volbloed die ze naar de piste leidde. Ze liet het paard bij het opstijgblok stoppen en ademde diep in.

Hero draaide zich om en snuffelde vriendelijk aan haar. Toen ze zijn glanzende roodbruine hals aaide, trilde haar hand een beetje.

Ivy was meestal niet nerveus voor een rijles. Ze voelde zich al van kleins af aan thuis op de rug van een paard. Dat was volkomen normaal op het eiland Jorvik, waar je meer paarden dan auto’s had. Maar vandaag was het allesbehalve een normale dag. Het was voor het eerst dat Ivy samen met haar drie beste vriendinnen les had.

Ze duwde haar bril iets hoger op haar neus en

keek over haar schouder. Haar vriendin Layla Bluehaven was net gearriveerd op een mooie bon-
te merrie, die Galaxy heette.

Toen Layla stopte om de glanzend zwarte staart goed te doen die onder haar ruitershelm uit kwam, zag ze Ivy kijken. Ze zwaaide naar haar.

Ivy zwaaide terug. Ze was blij dat Layla en zij weer vriendinnen waren. Door een misverstand waren ze dat een poos niet geweest. Maar sinds kort deden ze weer dingen samen. Layla leerde ook Ivy's twee andere vriendinnen, Astrid Opalvalley en Nikki Oakwright, steeds beter kennen. Soms was Ivy bang dat Astrids uitbundige persoonlijkheid misschien te veel zou zijn voor Layla, die veel stiller was. Of dat de verstrooide, kunstzinnige Nikki het niet goed zou kunnen vinden met de veel praktischer ingestelde, nuchtere Layla. Of dat Layla's zwijgzame en bedachtzame aard de andere twee misschien het idee zou geven dat ze hen negeerde.

'Maar tot nu toe gaat het goed,' fluisterde Ivy in Hero's oor. Ze stak haar hand onder de singel om te controleren of die strak genoeg zat. Het paard keek weer naar haar om en ze glimlachte om de nieuwsgierige blik in zijn lieve bruine ogen. Hero was

eigendom van de Moorland manege, maar Ivy reed zo vaak op hem en was zo dol op hem dat het voelde alsof hij haar eigen paard was. Hij was haar beste vriend, zoals Layla en de andere twee meisjes haar beste vriendinnen waren.

Ivy steeg op en leidde Hero naar het hek. Tot haar verbazing zag ze dat er maar een paar hindernissen waren opgesteld. Maar de piste was zeker niet leeg. Er stonden wat grote kunststof tonnen en twee stapels strobalen, en hier en daar lagen houten balken. Er was een lichtblauw zeil op de grond uitgespreid, dat door balken op z'n plek werd gehouden. Een lage, stevige houten brug, die normaal over een riviertje op weg naar de ruiterspaden lag, lag nu midden in de piste. Er hingen verschillende voorwerpen aan het hek of aan hindernisstaanders: een paraplu, een stel lege plastic flessen, nog een stuk zeil en andere dingen die Ivy niet eens interessant genoeg vond om naar te kijken. Het vreemdst van alles was een groot rechthoekig frame van kunststof buizen, dat ongeveer zo groot was als een staldeur. Aan de bovenrand hingen linten, die bijna tot de grond kwamen.

Ivy hoopte dat haar rij-instructeur iemand had geregeld om al die vreemde spullen weg te halen en

meer hindernissen neer te zetten. Ze was dol op springen, vooral met Hero. Als hij zich klaarmaakte om over een hindernis te springen en zij tijdens de sprong vooroverboog om mee te gaan in zijn beweging leek het wel alsof ze vlogen! Hero leek er net zo gek op te zijn als zij en ze hadden ook al een paar lintjes gewonnen tijdens het laatste concours.

Ze leidde Hero om de houten brug heen en reed naar Astrid en haar paard, een fjordenpaard dat Copper Moon heette. Astrid zei vaak dat Copper en zij een volmaakt paar waren, omdat hij net zo grofgebouwd, blond en uitbundig was als zij. Ze stapten rustig langs het hek om op te warmen, maar toen Ivy en Hero achter hen aansloten, spoorde Astrid Copper aan tot een lichte draf. Hero hief zijn hoofd en zette een snelle stap alsof hij zich afvroeg of Ivy wilde dat hij ook in draf ging.

‘Rustig aan, jongen,’ mompelde Ivy, die hem inhield door haar beenspieren aan te spannen en de teugels iets aan te trekken. Hero gehoorzaamde en bleef in stap.

De instructeur van de meisjes, Nehal Bashar, verscheen bij het open hek. ‘Stappen alsjeblieft, Astrid,’ riep ze vriendelijk maar beslist. Ivy durfde nooit ongehoorzaam tegen haar te zijn en Astrid

luisterde meestal ook naar haar. Nu deed ze dat ook. ‘Copper moet eerst opwarmen voordat hij overgaat naar snellere gangen,’ vervolgde Nehal, terwijl ze de donkere haren uit haar gezicht veegde die de wind erin blies. ‘Dat weet je, Astrid. Daarnaast wil je de andere paarden niet aansporen. Paarden zijn kuddedieren. Ze willen hetzelfde doen als de rest van hun kudde.’

Ivy keek de piste rond en zag dat Galaxy rustig stapte. Layla was net opgestegen. Dat was mooi. De merrie was nog niet lang op de Moorland manege en had zich in het begin een beetje vreemd gedragen.

Hero spitste zijn oren toen hij een grote, kleurige strandbal achter de stobalen zag liggen. Dat herinnerde Ivy aan de hindernissen. Voordat ze Nehal ernaar kon vragen, haastte Nikki zich de piste in. Haar paard, een elegante warmbloed appelschimmel-merrie die Velvet Song heette, kwam achter haar aan.

‘We zijn er!’ riep Nikki buiten adem. ‘Sorry, ik raakte afgeleid toen ik een nieuw soort vlecht in Songs manen uitprobeerde en lette niet op de tijd.’

Songs zachte manen waren voor de helft in een ingewikkeld diamantpatroon gevlochten. Nikki

was een kunstenaar en vond het heerlijk om niet alleen met het uiterlijk van haar paard, maar ook met dat van haarzelf te experimenteren. Vandaag waren de plukjes afrohaar die onder haar hoofdoek met zebraprint uit kwamen, limoengroen geverfd, in dezelfde kleur als haar rijbroek. De ruitershelm die aan haar arm bungelde, was zilverkleurig. Ivy vond het altijd leuk om te zien wat voor outfit Nikki nu weer had bedacht, ook al droeg ze zelf meestal neutrale kleuren.

Terwijl Nikki bij het opstijgblok de hoogte van haar stijgbeugels afstelde, duwde Nehal tegen het hek om het te sluiten. Maar het viel met een luid gerammel om!

Hero snoof en stapte achteruit. Song en Copper draaiden zich om naar het lawaai. Galaxy spitste wel haar oren, maar stapte rustig door.

‘Goed zo, meisje.’ Layla liet de gevlekte merrie stoppen en gaf haar een zacht klopje. ‘Hé Nehal, ze schrok helemaal niet!’

‘Dat is geweldig. Ze is erg vooruitgegaan.’ Nehal bukte zich om het omgevallen hek te inspecteren. ‘Vreemd. Zo te zien zaten de scharnieren zo los dat de hele boel omviel toen ik het aanraakte.’

Ivy reed naar haar toe. Maar al na een paar stap-

pen bleef Hero staan. Hij leek niet dichter naar het omgevallen hek te willen. Even was Ivy gespannen. Hero was meestal zo meegaand dat het vreemd aanvoelde als hij niet meteen deed wat ze van hem wilde. Maar toen ze hem met haar benen aanspoorde, zette hij ten slotte nog een paar stappen naar voren.

‘Heel vreemd.’ Nikki zette haar ruitershelm op en zwaaide zich toen in Songs zadel. ‘Thomas en Justin onderhouden de hekken en alles juist altijd heel goed.’

Ivy knikte. Thomas Moorland en zijn zoon Justin waren de eigenaren van de Moorland manege, de grootste en drukste manege van de omgeving. Beide mannen vonden veiligheid en netheid heel belangrijk.

‘Maar goed dat het nu is gebeurd en niet tijdens het ruitersfestival,’ zei Astrid, die Copper om een vat heen liet lopen. ‘Dat zou gênant zijn geweest.’

‘O, daar had ik nog niet eens aan gedacht!’ riep Ivy.

Over minder dan een maand zou de Moorland manege het jaarlijkse ruitersfestival organiseren, een van de grootste festivals met paarden op heel Jorvik. Een belangrijk onderdeel daarvan was de

ruitermeerkamp, beter bekend als de Club Challenge. De beste paardrijclubs van de regio zouden hun rijvaardigheid demonstreren in verschillende categorieën. Daarmee konden ze prijzen en lintjes winnen, en het recht om op te scheppen. Daarnaast zou het beste team de Druïdenbeker mee naar huis krijgen, een grote zilveren trofee met een paard en ruiter erbovenop.

‘Het zou cool zijn als de Bobcat Girls thuis de beker zouden winnen,’ merkte Astrid op. ‘Het scheelde vorig jaar bij de manege in Firgrove echt heel weinig.’

‘Ik wed dat het ze gaat lukken,’ zei Nikki. ‘Ze oefenen de laatste tijd superveel.’

Ivy keek naar Layla. Haar oudere zus Jana was een van de Bobcat Girls. Zoals gewoonlijk leek Layla geen zin te hebben om over de beste paardrijclub van Moorland te praten. Dat verbaasde Ivy niet. Layla en Jana waren allebei uit China geadopteerd, maar verder hadden de zussen weinig met elkaar gemeen. Layla had geen enkele belangstelling voor wedstrijden en reed liever zonder zadel over de ruiterpaden.

Nehal raapte het metalen hek op en zette het tegen een paal. Daarna pakte ze haar telefoon. ‘Ik

stuur Justin wel een berichtje om te vragen of hij kan komen, met gereedschap om die bouten vast te zetten. Laten wij alvast maar beginnen met de les.'

'Heb je hem ook over de hindernissen verteld?' vroeg Ivy. 'Die zijn weg.'

'Nee, ik heb ze daarstraks weg laten halen.' Nehal stapte glimlachend naar het midden van de baan. 'Dit is Galaxy's eerste groepsles en omdat ze nog weinig ervaring heeft met springen – en vrij nieuw is op de Moorland manege – wilde ik iets anders proberen. We gaan ons richten op obstakels die je op ruiterspaden tegen kunt komen.'

'Wat?' flapte Ivy eruit.

Op hetzelfde moment riep Astrid: 'Cool!'

'Werken met verschillende soorten obstakels verbetert de behendigheid en is tegelijkertijd een mooie schriktraining,' ging Nehal verder. 'Het is daarnaast een leuke manier om basisvaardigheden te oefenen en ook goed voor ervaren ruiters.' Ze legde uit dat de obstakels de paarden dapperder moesten maken, wat zou helpen als ze iets nieuws tegenkwamen op een ruiterspad of in de piste.

Astrid, Nikki en Layla leken geïnteresseerd en opgetogen over het lesplan.

Ivy glimlachte wel, maar was minder blij. Hero

en ik zijn zo goed in springen en dressuur, dacht ze. Maar er is geen geld om mij elke week een hoop lessen te laten nemen, zoals mijn vriendinnen. Dus ik wil echt geen hele les verspillen aan basisvaardigheden!

Terwijl Nehal nog meer uitlegde over het lesplan van die dag probeerde Ivy te bedenken wat ze moest doen.

Ik kan papa niet vragen om deze week nóg een les voor me te betalen. Ze beet op haar onderlip. Misschien kan ik Nehal vragen of we aan het eind van de les ook nog een paar minuten kunnen springen, of kan ik later een springles doen in plaats van dit...

Maar ze durfde niet. Ze was er nooit zo goed in geweest om voor zichzelf op te komen, vooral als ze niet wist hoe anderen zouden reageren.

En ze wist bijna zeker dat haar vriendinnen het niet zouden begrijpen. Hun ouders hadden allemaal

een hoop geld – of in elk geval een stuk meer dan Ivy's vader. Bovendien hadden Nikki en Astrid een eigen paard en kon Layla op het half-gepensioneerde paard van haar zus rijden wanneer ze maar wilde.

Ivy had dat geluk niet. Haar alleenstaande vader werkte hard om Ivy en haar twee jongere zusjes te onderhouden, maar hij kon maar één rijles per week betalen. Als Ivy vaker wilde rijden, moest ze het geld daarvoor zelf verdienen met klusjes voor de Moorlands.

Nou ja, dacht ze, terwijl ze naar het allegaartje van vreemde obstakels keek. Misschien is dit wel bijna net zo leuk als springen...

Maar de eerste oefening – tussen twee stapels strobalen door stappen – leek niet erg spannend.

‘Paarden vinden het niet fijn om in een krappe ruimte te zijn,’ legde Nehal uit. ‘Dus we beginnen met de balen vrij ver uit elkaar en maken de doorgang dan steeds smaller.’

‘O-o, en als je paard nou te breed is om erdoor te kunnen?’ maakte Astrid een grapje. Ze gaf een zacht klopje op Coppers brede hals.

Nehal glimlachte. ‘Heel grappig. Waarom gaan jullie niet eerst?’

Copper stapte zonder aarzeling tussen de stro-

balen door, al draaide hij halverwege wel zijn hoofd opzij en probeerde er een hap van te nemen. Daar moest iedereen om lachen.

Daarna gingen de meisjes steeds om beurten op hun paarden tussen de stobalen door. Zo nu en dan duwde Nehal de balen dicht naar elkaar toe, tot Ivy uiteindelijk het stro over haar rijbroek voelde krassen toen ze ertussendoor reed.

Nu hield zelfs Copper even in voordat hij zich door de opening perste. Layla had een paar pogingen nodig om Galaxy over te halen om door te lopen en Song wilde alleen maar als Hero eerst ging.

‘Bedankt voor de hulp, Ivy,’ zei Nikki toen ze aan de andere kant waren. ‘Nu wil ik het zonder jullie proberen...’

Ivy juichte met de anderen mee toen Song er alleen doorheen liep. Ze was trots op Nikki en Song. Ze was ook trots dat Hero het zo goed deed tijdens deze oefening, al vond ze het nog steeds niet prettig dat ze een hele les besteedden aan dingen die haar niet belangrijk leken.

Daarna gingen ze door naar een ander obstakel, de brug. Elk paard moest er rustig overheen lopen, aan de andere kant keren en dan over de brug teruglopen.

‘Fluitje van een cent,’ zei Astrid vol vertrouwen. ‘Ze steken die brug de hele tijd over op weg naar het ruiterspad richting het uitkijkpunt.’

‘Dat klopt,’ antwoordde Nehal. ‘Maar nu ligt de brug op een andere plek. Neem niets zomaar aan. Nikki, waarom probeer jij het niet als eerste?’

‘Prima.’ Nikki reed op Song naar de brug. De grote merrie ging vol vertrouwen van start. Maar toen ze een voorhoef op de houten brug zette, maakte die een hol geluid. Song sprong zo snel achteruit dat Nikki in het zadel naar voren schoot.

‘Ho, meisje!’ riep Nikki. Ze ging rechtop zitten. ‘Het is de brug maar!’

‘Het is niet erg, ze schrok gewoon,’ zei Nehal. ‘Daarom doen we dit. Probeer het nog eens en wees voorbereid.’

Het kostte Nikki diverse pogingen voordat Song haar voorhoeven op de brug zette en nog een paar minuten om haar zover te krijgen dat ze eroverheen stapte.

De andere paarden deden het veel beter, al voelde Ivy Hero wel even aarzelen toen zijn eigen hoef dat eerste holle geluid maakte. Toch liep hij de brug over toen ze weer haar benen in zijn flanken duwde, en de tweede keer ging het heel vlot.

‘Brave jongen,’ zei Ivy en ze aaide hem over zijn nek. ‘Je bent heel dapper!’

‘Goed gedaan, Ivy.’ Nehal glimlachte naar haar. ‘Laten we nu verdergaan met een obstakel dat een iets grotere uitdaging vormt.’

Vanaf dat moment had Ivy nauwelijks nog tijd om aan springen te denken. Nehal liet hen allerlei interessante dingen doen. Ze maakten een ‘poort’ open van touw dat tussen twee grote tonnen was gespannen, stapten en draafden toen door een lastig patroon van balken. Hierna moesten de paarden met hun voorbenen een grote strandbal vooruitduwen. Ze pakten flessen op die aan touwen over een hek hingen, openden een paraplu, liepen over het zeil dat op de grond lag en nog veel meer.

Hero schrok een beetje van de paraplu en moest de eerste keer door Nehal over het zeil worden geleid. Maar over het algemeen was hij net zo kalm als anders, ook al botste Galaxy tegen hem aan toen ze terugdeinsde omdat de strandbal naar haar toe rolde. Copper deed het ook heel goed, alleen probeerde hij telkens van de strobalen te knabbelen. Song was wat gemakkelijk afgeleid en een beetje argwanend, net als bij de eerste twee oefeningen. Maar Nikki bleef ontspannen en de

grote merrie deed het met elk nieuw obstakel beter.

Tegen de tijd dat ze bij het grappig uitziende bouwsel van kunststof buizen waren beland, leken de paarden er allemaal plezier in te hebben.

Ivy moest toegeven dat dat ook voor haar gold. Oké, misschien is het niet zo opwindend als springen, dacht ze toen ze Hero door de lange linten leidde die om hem heen wapperden als wasgoed in de wind. Maar het zal van pas komen als ik ooit aan een hindernisproef mee wil doen.

‘Goed zo, meisje!’ riep Layla trots toen Galaxy zonder aarzeling door de linten heen liep. ‘Ze doet het vandaag geweldig, hè? Ik denk dat ze zo dapper is door al die ritten in het bos met haar vorige eigenaar, Dalma Swiftwater.’

‘Ik wou dat Thomas ons bezig kon zien,’ zei Nikki. ‘Galaxy heeft echt heel veel bereikt sinds ze op de Moorland manege is.’

Nehal keek op haar horloge. ‘Oké. Nikki, ga er nog een keer doorheen met Song. Kijk of het nu lukt zonder dat ze stopt. Dan gaan we daarna door naar de laatste oefening.’

Nikki stuurde de grijs gevlekte merrie naar het obstakel.

Ivy liet haar teugels op Hero's nek vallen en ontspande zich in het zadel. Ze glimlachte naar Layla toen die bij de andere meisjes bij het hek kwam staan. 'Galaxy doet het echt goed,' zei ze. 'Nog even en ze is net zo dapper als Hero of...'

'Copper, nee! Dat is geen eten!' riep Astrid.

Er hing een extra stuk zeil over het hek en het fjordenpaard had dat tussen zijn tanden gepakt. Ivy moest lachen. Maar toen schudde Copper met zijn hoofd en vloog het stuk zeil over de baan. Het werd gegrepen door de wind, die het tegen Hero's benen blies.

Hero had er ontspannen bij gestaan, maar toen hij het zeil plotseling tegen zich aan voelde komen, sprong hij opzij met zijn hoofd in de lucht en zijn neusvleugels opengesperd. Ivy voelde dat ze opzij gleed in het zadel en haar voet kwam door de plotselinge beweging los uit de stijgbeugel. Ze graaide met één hand naar de teugels, pakte met de andere Hero's manen vast en probeerde wanhopig om haar evenwicht terug te vinden.

'Rustig aan, jongen!' zei Nehal, die dichterbij kwam en haar voeten op het zeil zette, zodat het niet weer weg kon waaien. 'Alles oké, Ivy?'

Ivy schoof haar voet terug in de stijgbeugel. Ze